

Nelze pochybovati o tom, že st-l věděl v té době o vzniku samostatného státu čsl., a že si byl vědom také toho, že čsl. republika vykonává právo svrchovanosti nad dosavadní jeho domovskou obcí Levočí. Pak nelze však tvrditi, že st-l, vrátiv se do Uher a konaje v uherské armádě službu jako aktivní důstojník, pouze přechodně pokračoval v dřívějším svém poměru k uherské armádě, nýbrž dlužno přisvědčiti žal. úřadu v tom, že šlo zcela nepochybně o nový a vědomý vstup st-lův do této armády, tedy do služby cizího státu.

Že by byl měl k tomuto vstupu dovolení příslušného čsl. úřadu, st-l ani netvrdí. Jsou tedy obě prvě podmínky § 30 uv. zák. článku splněny.

Zbývá otázka, je-li dán i poslední předpoklad, totiž že byl st-l vyzván, aby ze služby zase vystoupil.

V té příčině vyslovil nss v nálezu Boh. 1329 adm. právní názor, k jehož bližšímu odůvodnění se podle § 44 jed. řádu odkazuje, že výrok úřadu o ztrátě státního občanství podle § 30 zák. čl. L. z r. 1879 neodporuje zákonu, ani když nepředcházela výzva v ustanovení tom uvedená, jde-li o dobu, kdy byla čsl. republika v nepřátelském stavu se státem, do jehož služby zdejší státní občan vstoupil.

Když tedy st-l sám doznává, že se do Uher vrátil a do uherské armády vstoupil již 1. listopadu 1919 a v ní až do června 1921 setrval, jest nepochybně splněn i poslední z uvedených předpokladů, ze kterých mohl žal. úřad ztrátu čsl. státního občanství sl-lova vysloviti a není tedy nař. rozhodnutí v rozporu se zákonem, pročež slušelo stížnost jako neodůvodněnou zamítnouti.

Č. 2297.

Státní občanství: I. Mírové smlouvy obsahují pouze směrnice, kterých šetřiti při zákonné úpravě státního občanství se čsl. stát zavázal. — II. Neodporuje duchu úst. zák. č. 236/1920, nevyhoví-li úřad žádosti za uznání čsl. stát. občanství osoby, která se narodila mimo nynější území čsl. republiky a jejíž otec měl sice kdysi domovské právo v obci na nynějším území republiky čsl., nabyt však před narozením oné osoby domovského práva v obci bývalého mocnářství, ležící nyní na území státu italského.

(Nález ze dne 2. května 1923 č. 7497.)

V ě c: Viktor St. ve Vídni (adv. Dr. Arnošt Stern z Prahy) proti ministerstvu vnitra (okr. hejtman Vladimír Verner) o státní občanství.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-l domáhal se v řízení správním uznání, že jest státním občanem čsl. ve smyslu § 11 úst. zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 236 Sb. udávaje, že se narodil dne 19. února 1866 ve Vídni a že jeho otec, narozený dne 4. března 1829 ve Slavkově, náležel domovským právem do této obce až do dne 11. května 1859, kdy nabyt domovské příslušnosti v Terstu.

Min. vnitra rozhodnutím ze dne 6. dubna 1922 odvolání nevyhovělo s odůvodněním, že ustanovení § 11 úst. zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 236 Sb. se k st-lí nevztahuje, poněvadž jeho otec nabyt domovského práva v Terstu dříve, než se rekurent narodil.

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí neshledal nss důvodnou.

Stížnost netvrdí, že by nař. rozhodnutí bylo v rozporu s §em 11 lit. a) úst. zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 236 Sb., o nějž st-l svůj nárok na uznání, že jest státním občanem čsl. opírá, nýbrž vytýká nař. rozhodnutí jen, že odporuje ustanovením mírové smlouvy Saint-Germainské a i n t e n c í m uvedeného ústavního zákona.

Pokud se stížnost odvolává na mírovou smlouvu Saint-Germainskou, nemá nss důvodu, aby se zabýval otázkou, zda a pokud smlouvu takovou lze pokládati za zdroj práv jednotlivých občanů, když, jak v první hlavy smlouvy té jest patrné, smlouva obsahuje pouze směrnice, jichž šetření při zákonné úpravě státního občanství se stát čsl. zavázal, a to ještě s výhradou ustanovení zvláštních smluv s jednotlivými státy. Tuto zákonnou úpravu jest shledávati právě v ustanovení ústavního zákona č. 236/20, který jest tedy pro posouzení sporné otázky jediné směrodatným a jehož platnost zkoumati nss-u nepřísluší.

Námítka, že nař. rozhodnutí jest v rozporu s i n t e n c í ústavního zákona, odůvodňuje stížnost v podstatě takto: § 11 úst. zákona neupravuje sice případy, jako jest případ st-lův; to nestalo se však vědomě, nýbrž z pouhého nedopatření; nelze proto v duchu zákona odkazovati osoby jako jest st-l s nárokem na domovské právo a státní příslušnost jinam, než do obce a státu, kam příslušel jejich otec.

Soud nemohl se tomuto názoru přikloniti.

Ústavní zákon z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. spočívá na zásadě, že jest tu jistý právní nebo faktický vztah k republice čsl. právě té osoby, o jejíž státní občanství jde. To patrné jest z ustanovení § 1. č. 1 a 4., kterážto obě ustanovení předpokládají domovské právo toho, jenž se podle nich stává státním občanem čsl. § 1 č. 3 připouští sice nabytí státního občanství čsl. na základě domovského práva rodičů osoby, o jejíž státní občanství jde, ale ustanovení to jest výminečné a nelze ho tedy analogicky na jiné případy použiti.

Žádá-li tedy zákon v § 11 i na osobách, jež se podle něho stávají státními občany čsl. republiky, aby o n y s a m y byly náležely právem domovským do některé obce ležící na území nynější republiky čsl. přímo před tím, než nabyly domovského práva na území tam uvedeném (italském), neustanovil-li však pro případ, že osoby ty se na území republiky čsl. nenarodily, že stačí k tomu, aby ony nabyly státního občanství čsl., dřívější domovské právo jejich otce, resp. rodičů na území čsl. republiky, nelze v tom shledávati mezeru v zákoně, nýbrž jen důsledek zásady shora vyložené.

Je-li tomu tak, není nař. rozhodnutí ani v rozporu s duchem ustanovení ústavního zákona, neboť st-l ani netvrdí, že by byl sám měl domovské právo v obci jsoucí na území nynější republiky čsl. a doznává, že se na území tom nenarodil.

Jest tedy stížnost neodůvodněná a slušelo ji proto zamítnouti.